

Daniels bok – nummer åttiotre

De fyra generationerna av laodiceisk adventism: Att reda ut de tilltagande styggelserna

Jeff Pippenger

2024-02-16

Hesekiel kapitel åtta framställer fyra tilltagande styggelser, vilka representerar de fyra generationerna av det laodiceiska adventismen. Upproret år 1863 frambringade en förfalskning av Habackuks två tavlor, alldeles såsom Aron hade frambringat en förfalskad svartsjuebild genom sin guldkalv just vid den tid då Gud överlämnade de två tavlorna med de tio budorden till Mose. När den laodiceiska adventismen väl hade påbörjat verket att avlägsna de grundläggande sanningarna, såsom detta framställs i William Millers dröm, började ledarskapet i den första generationen att förkasta Bibelns auktoritet och därefter Profetians Ande. Upproret hade vuxit till en sådan grad att Kelloggs spiritualism (panteism) inträdde i deras historia strax före 1888.

Vid upproret 1888 nådde den spiritualism som representeras av Hesekiels bildekamrar en punkt där budbärarna från Minneapolis, och profetissan och till och med den helige Ande, förkastades.

”Vi har i vår erfarenhet sett att när Herren sänder strålar av ljus från den öppna dörren i helgedomen till sitt folk, väcker Satan många människors sinnen till oro. Men änden är ännu inte kommen. Det kommer att finnas sådana som gör motstånd mot ljuset och tränger undan dem som Gud har gjort till sina kanaler för att förmedla ljus. Andliga ting urskiljs inte på ett andligt sätt. Vaktarna har inte hållit jämna steg med Guds uppenbarade försyn, och det verkliga himmelskt sända budskapet och budbärarna föraktas.”

”Från detta möte kommer män att gå ut som säger sig känna sanningen, men som samlar omkring sina själar kläder som inte är vävda i himlens vävstol. Den ande som de här har tagit emot kommer de att bära med sig. Jag bävar för framtiden för vår sak. De som inte här på denna plats ger efter för de bevis Gud har gett kommer att strida mot sina bröder, vilka Gud brukar. De kommer att göra det mycket svårt, när tillfällen uppstår då de kan föra vidare och driva framåt samma slags strid som de hittills har ägnat sig åt. Dessa män kommer att få tillfällen att bli överbevisade om att de har stridit mot Guds Helige Ande. Somliga kommer att bli överbevisade; andra kommer att hålla fast vid sin egen ande. De kommer inte att dö bort från jaget och låta Herren Jesus komma in i deras hjärtan. De kommer att bli alltmer bedragna, till dess att de inte kan urskilja sanning och rättfärdighet. De kommer, under inflytande av en annan ande, att söka påtvinga verket en form som Gud inte kan godkänna; och de kommer att sträva efter att utöva Satans egenskaper genom att tillägna sig herravälde över människors sinnen och så behärska Guds verk och sak.

”Hade våra bröder vid detta möte fastat och bett och ödmjukat sina hjärtan inför Gud samt lugnt satt sig ner för att tillsammans rannsaka Skrifterna, då skulle Gud ha blivit förhålligad. Men den fördomens ande som fördes till detta möte stängde dörren för Guds rikaste välsignelse, och de som hade denna ande kommer inte att vara i ett gynnsamt läge för att se

ljuset förrän de omvänder sig inför Gud och får någon insikt om hur nära de har varit att trotsa den Helige Ande och ha en annan ande.” The 1888 Materials, 832.

Efter 1888 ”bävade” syster White ”för framtiden för” Guds kyrka och verk. Hon såg att mötet skulle ge upphov till en fortsatt andlig krigföring bland de män som var ledare för den laodiceiska adventismen, och striden om ”det dagliga” är ett bevis på att hennes förutsägelser uppfylldes över just den generationen. En strid fördes då av män som inte ”gav vika för de bevis Gud hade gett” för att bekräfta det ”himmelskt sända budskapet och budbärarna”, och dessa män förde krig mot ”Guds Helige Ande”. Den andra generationen såg hur förlaget och sanatoriet brändes ned till grunden av Guds doms eld.

”I dag mottog jag ett brev från äldste Daniells angående att Review-kontoret förstörts genom eld. Jag känner stor sorg när jag begrundar den stora förlusten för verket. Jag vet att detta måste vara en mycket prövande tid för bröderna som har ansvaret för arbetet och för kontorets anställda. Jag lider med alla som lider. Men jag blev inte överraskad av de sorgliga nyheterna, ty i nattens syner har jag sett en ängel stå med ett svärd likt eld utsträckt över Battle Creek. En gång, på dagen, medan jag hade pennan i handen, förlorade jag medvetandet, och det föreföll mig som om detta flammande svärd först vändes åt det ena hållet och sedan åt det andra. Olycka tycktes följa på olycka, därför att Gud vanärades genom människors påfund att upphöja och förhärliga sig själva.”

”I morse drogs jag ut i innerlig bön att Herren måtte leda alla som är knutna till Review and Herald-kontoret att göra en flitig rannsakan, så att de må se vari de har åsidosatt de många budskap som Gud har gett.

”För en tid sedan bad bröderna vid Reviews kontor om mitt råd beträffande uppförandet av ännu en byggnad. Då sade jag att om de som förordade att ytterligare en byggnad skulle uppföras vid Review and Herald-kontoret hade framtiden utbredd framför sig, om de kunde se vad som skulle komma att ske i Battle Creek, skulle de inte hysa någon tvekan om att inte uppföra ännu en byggnad där. Gud sade: ’Mitt ord har blivit föraktat; och jag skall omstörta och omstörta.’”

”Vid generalkonferensen, som hölls i Battle Creek år 1901, gav Herren sitt folk bevis för att Han kallade till reformation. Sinnens överbevisades, och hjärtan blev berörda; men något grundligt verk utfördes inte. Om hårdnackade hjärtan då hade brutits i ånger inför Gud, skulle en av de största uppenbarelserna av Guds kraft ha blivit sedd som någonsin har skådats. Men Gud blev inte ärad. Hans Andes vittnesbörd hörsammades inte. Människor skilde sig inte från de sedvänjor som stod i tydlig motsättning till sanningens och rättfärdighetens principer, vilka alltid bör upprätthållas i Herrens verk.

”Budskapen till församlingen i Efesus och till församlingen i Sardes har ofta upprepats för mig av Honom som ger mig undervisning för sitt folk. ’Skriv till ängeln för församlingen i Efesus: Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna: Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din uthållighet, och att du inte kan tåla dem som är onda; och du har provat dem som säger att de är apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare; och du har burit bördor, och du har uthållighet, och för

mitt namns skull har du arbetat och inte tröttnat. Men jag har detta emot dig, att du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig, och gör de första gärningarna; annars skall jag snart komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats, om du inte omvänder dig.' Uppenbarelsboken 2:1–5.

”Och skriv till ängeln för församlingen i Sardes: Så säger han som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar; du har namn om dig att du lever, men du är död. Vakna upp och stärk det som återstår, det som var nära att dö; ty jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför Gud. Kom därför ihåg hur du har tagit emot och hört, och håll fast vid det och omvänd dig. Om du alltså inte vakar, skall jag komma över dig såsom en tjuv, och du skall inte veta vilken stund jag kommer över dig.” Uppenbarelsboken 3:1–3.

”Vi ser uppfyllelsen av dessa varningar. Aldrig har skriften uppfyllts mer bokstavligen än dessa.”

Människor må uppföra de mest omsorgsfullt konstruerade, brandsäkra byggnader, men en enda beröring av Guds hand, en enda gnista från himlen, skall sopa bort varje tillflykt.

”Det har frågats om jag har några råd att ge. Jag har redan gett de råd som Gud har gett mig, i hopp om att förhindra det flammande svärdets fall, som hängde över Battle Creek. Nu har det som jag fruktade kommit – nyheten om att Review and Herald-byggnaden har brunnit. När denna nyhet kom, kände jag ingen överraskning, och jag hade inga ord att säga. Det jag från tid till annan har haft att säga i varningar har inte haft någon verkan annat än att förhärda dem som hörde, och nu kan jag endast säga: Jag är så bedrövd, så djupt bedrövd, att det var nödvändigt att detta slag måste komma. Tillräckligt med ljus har blivit givet. Om det hade följts, skulle ytterligare ljus inte ha behövts.” Testimonies, band 8, 97–99.

Adventismens andra generation var ingen seger, och i uppfyllelse av Hesekiel kapitel åtta fortsatte upproret endast att tillta.

”Genom skrivna budskap och genom eld har Herren förklarat att han vill att hans folk skall flytta bort från Battle Creek. Må Gud hjälpa oss att höra hans röst. Betyder det ingenting för oss att våra två stora institutioner i Battle Creek sveptes bort av eld? Ni må säga: 'Men det nya sanatoriet har många patienter.' Ja; men även om där funnes många tusen patienter, skulle detta inte vara något argument för att vårt folk bygger hem i Battle Creek och bosätter sig där.

”Frestelserna tilltar. Människor förkastar det ljus som Gud har sänt i sin Andes vittnesbörd, och de väljer sina egna påfund och sina egna planer. Skall människor fortsätta att skilja sig från Gud? Måste han uppenbara sitt misshag på ett ännu tydligare sätt än han redan har gjort?” Pamphlets, SpTB06, 45.

Människor ”valde sina egna påfund och sina egna planer”, såsom detta framställs genom de sjuttio äldste i bildkamrarna i Hesekiel kapitel åtta, vilka förkunnade: ”Herren ser oss inte.” Herren uppreste en profetissa och gav henne ”öppna syner” under exakt fyrtio år, ända till 1884. Han satte sin namnteckning på denna gåva, ty han gav den och avslutade den i en stad vid namn Portland, och han gav den i fyrtio år. Omedelbart före upphörandet av de ”öppna synerna” började de gamle männen undergräva Bibelns och Profetians Andes auktoritet 1881 och 1882. De ”öppna synerna”

upphörde sedan 1884, och fyra år senare upprepades Koras, Datans och Abirams uppror vid Generalkonferensen 1888.

Upproret 1888 frambringade en upptrappning av uppror som bevitnade Guds direkta ingripande i den laodiceiska adventismens historia, då Han brände ned förlagsverket och hälsoverket. Ändå avskräckte dessa direkta domar inte det uppror som redan var i full gång. År 1919 hölls en bibelkonferens, där en av den andra generationens främsta upprorsmän, William Warren Prescott, teologen utbildad vid den avfälliga protestantismens universitet, var den främste ledaren i att driva den sataniska uppfattningen som hävdade att ”det dagliga” representerade Kristi helgedomstjänst och höll en serie föredrag.

Historien visar att Prescott vid den bibelkonferensen år 1919 framlade ett evangelium som bestod i att avlägsna varje troslära i milleritrörelsens profetiska budskap. Han försökte till och med avlägsna de två tusen tre hundra dagarna, men lyckades inte genomföra det. Likväl framlade han ett evangelium som helt och hållet var tömt på milleriternas profetiska insikter. Hans evangelium förkastades vid mötet, men dessa blinda ledare beslutade ändå att ta hans serie av framställningar och sammanställa dem till en bok med titeln The Doctrine of Christ. Den boken blev symbolen för den tredje generationens laodiceiska adventisms ankomst.

Boken representerar ett annat evangelium än det milleritiska evangeliet i Habackuks andra kapitel, och Paulus underrättar oss om att ett annat evangelium inte alls är något evangelium.

Jag förundrar mig över att ni så snart vänder er bort från honom som har kallat er i Kristi nåd till ett annat evangelium: vilket inte är ett annat; men det finns några som förbryllar er och vill förvränga Kristi evangelium. Men om så vi själva, eller en ängel från himlen, skulle predika för er ett annat evangelium än det som vi har predikat för er, så vare han förbannad. Såsom vi förut har sagt, så säger jag nu åter: Om någon predikar för er ett annat evangelium än det ni har tagit emot, så vare han förbannad. Galaterbrevet 1:6–9.

Adventismens tredje generation representeras av Hesekiels tredje styggelse, där kvinnorna gråter över Tammuz. Tammuz var en mesopotamisk gudom förknippad med fruktbarhet och vegetationens kretslopp. Tammuz framställdes ibland som en herde eller en ung man, förbunden med årstidernas växlingar och grödornas tillväxt. Tammuz död och efterföljande uppståndelse var knuten till den agrara kalendern. Enligt mytologin skulle Tammuz dö eller försvinna under sommarmånaderna, vilket sågs som en bild av vegetationens vissnande under den heta, torra årstiden. Gråten över Tammuz var en sorgerit som innebar att man beklagade Tammuz död eller försvinnande under sommarmånaderna, följt av glädje över hans uppståndelse, vilken symboliserade vegetationens och det agrara livets förnyelse.

Att gråta över Tammuz representerar ett förfalskat budskap om det sena regnet, vilket är vad W. W. Prescotts evangelium representerade. Avlägsnandet av den profetiska grunden, som började i upproret 1863, nådde år 1919 en punkt då laodiceisk adventism tillät att det falska evangeliet blev etablerat. Detta falska evangelium var helt och fullt grundat på den avfälliga protestantismens metodologi. Dess ursprunglige arkitekt var W. W. Prescott, och liksom i fråga om William Miller var båda männens evangelium grundat på deras grundläggande förståelse av ”det dagliga” i

Daniels bok. Båda evangelierna framställs i avsnittet i 2 Thessalonikerbrevet där Miller först upptäckte att ”det dagliga” representerade hedendom. I detta avsnitt finns en grupp representerad av Miller, som tar emot den sanning Paulus framlägger, och en annan grupp som inte äger kärlek till sanningen.

En skara i de sista dagarna, representerad av Miller, ”erkänner” och mottar det sena regnet, och en annan skara, representerad av Prescott, drabbas av en kraftig villfarelse. Den kraftiga villfarelsen de drabbas av grundar sig på ett falskt evangelium, som inte alls är något evangelium, och den utmärker ett falskt budskap om det sena regnet. Således är Hesekiels tredje styggelse kvinnorna (församlingarna inom den laodiceiska adventismen), som gråter över Tammuz. Deras tårar om sommaren (regn) skall frambringa skördens frukt.

Åtskillnaden mellan två slags budskap om det sena regnet genomsyrar Bibeln och Profetians Ande. Bibeln visar gång på gång att regnet hålls tillbaka från ett olydigt folk.

De säger: Om en man skiljer sig från sin hustru, och hon lämnar honom och blir en annan mans, skulle han då återvända till henne igen? Skulle inte det landet bli svårt orenat? Men du har bedrivit otukt med många älskare; ändå, vänd tillbaka till mig, säger Herren. Lyft upp dina ögon till höjderna och se du inte har blivit besovad. Vid vägarna har du suttit och väntat på dem, såsom araben i öknen; och du har orenat landet med din otukt och med din ondska. Därför har regnskurarna hållits tillbaka, och något vårregn har inte fallit; och du hade en skökas panna, du vägrade att skämmas. Jeremia 3:1–3.

Det laodiceiska adventistväsendet började spela sköka år 1863, och alltsedan dess har regnskurarna hållits tillbaka. De vägrar att blygas över sitt uppror, och denna brist på ödmjukhet frambringar en skökas panna, och den sköka som Bibelns profetia talar om är påvedömet. Den tredje generationen är den där det avslutande verket att förbereda sig för att böja sig under den romerska skökans märke fullbordas. Förberedelsen för den fjärde generationen fullbordas i den tredje generationen genom ett förfalskat budskap om det sena regnet. Liksom med upproret 1863 och upproret 1888 är upproret 1919 samordnat med den 11 september 2001, ty när byggnaderna i New York City då föll nedsteg den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton, och det äkta sena regnet började.

”Det sena regnet skall utgjutas över Guds folk. En mäktig ängel skall komma ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet.” Review and Herald, 21 april 1891.

När det sena regnet började skulle de gamla männen inom det laodiceiska adventismen inte känna igen det som det sena regnet, ty de hade blivit indoktrinerade av ett falskt budskap om det sena regnet, framställt av Hesekiel såsom kvinnorna som begrät Tammuz, och i tillämpningen såsom ett budskap om frid och trygghet.

”Endast de som lever i överensstämmelse med det ljus de har kommer att få större ljus. Om vi inte dagligen går framåt i att förverkliga de aktiva kristna dygderna, kommer vi inte att känna igen den Helige Andes uppenbarelser i det sena regnet. Det kan falla på hjärtan runt omkring oss, men vi kommer inte att urskilja eller ta emot det.” Testimonies to Ministers, 507.

Det var omöjligt för folkets väktare att känna igen den sena regnets ankomst, ty deras falska evangelium om ett falskt sent regn förnekade möjligheten av någon uppenbarelse av Guds kraft sådan den hade varit i forna tider.

”Det skall i församlingarna ske en underbar uppenbarelse av Guds kraft, men den kommer inte att verka på dem som inte har ödmjukat sig inför Herren och öppnat hjärtats dörr genom bekännelse och omvändelse. I uppenbarelsen av den kraft som upplyser jorden med Guds härlighet kommer de endast att se något som de i sin blindhet anser vara farligt, något som skall väcka deras fruktan, och de kommer att rusta sig för att stå emot det. Eftersom Herren inte verkar enligt deras föreställningar och förväntningar, kommer de att motsätta sig verket. ’Varför’, säger de, ’skulle vi inte känna Guds Ande, när vi har varit i verket så många år?’—Därför att de inte tog varningarna, vädjandena i Guds budskap till sig, utan envist sade: ’Jag är rik och har fått överflöd och behöver ingenting.’ Begåvning och lång erfarenhet kommer inte att göra människor till ljusets kanaler, om de inte ställer sig under Rättfärdighetens Sols klara strålar och kallas, utväljs och bereds genom den Helige Andes utrustande gåva. När människor som handhar heliga ting ödmjukar sig under Guds mäktiga hand, skall Herren upphöja dem. Han skall göra dem till män med urskillning—män rika på hans Andes nåd. Deras starka, själviska karaktärsdrag, deras hårdnackethet, skall bli sedda i det ljus som strålar från världens Ljus. ’Jag skall komma över dig snart och flytta din ljusstake från dess plats, om du inte omvänder dig.’ Om ni söker Herren av hela ert hjärta, skall han låta sig finnas av er.” Review and Herald, December 23, 1890.

De äldste i Hesekiels åttonde kapitel antog år 1919 ett evangelium om fred och säkerhet, och när den 11 september 2001 inföll, blev frukten av detta tilltagande uppror uppenbar i deras oförmåga att känna igen den sena regnets ankomst. I den historia som började vid ändens tid år 1989 upprepade Gud Milleriter-rörelsen i varje detalj. Miller var en symbol för Elia, och Elia hade uttryckligen sagt till Ahab att det inte skulle komma något regn, utom på Elias ord.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av adventismens tredje generation i nästa artikel.

"Den grupp som inte känner sorg över sitt eget andliga avfall och inte heller sörjer över andras synder, skall lämnas utan Guds insegel. Herren ger sina budbärare, männen med dödsvapnen i sina händer, denna befallning: 'Följ efter honom genom staden och slå till; skone inte med ert öga och visa ingen medömkan: döda fullständigt gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon som har märket på sig; och börja vid Min helgedom. Då började de med de gamla männen som stod framför huset.'"

”Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första som kände slaget av Guds vrede. De gamle männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit det förtroende som anförtratts dem. De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss underverk och den påtagliga uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så är ”Fred och trygghet” ropet från män som aldrig mer kommer att höja sin röst som en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar, som inte ville skälla, är de som får känna den rättfärdiga hämnden från

en förtörnad Gud. Män, unga kvinnor och små barn omkommer alla tillsammans.

”De styggelser över vilka de trogna suckade och ropade var allt som kunde urskiljas med ändliga ögon, men de ojämförligt värsta synderna, de som väckte den rene och helige Gudens nitälskan, var inte uppenbarade. Den store Hjärtats Rannsakare känner varje synd som i hemlighet begås av orättfärdighetens utövare. Dessa personer kommer att känna sig trygga i sitt bedrägeri och säger, på grund av Hans långmodighet, att Herren inte ser, och handlar sedan som om Han hade övergett jorden. Men Han skall avslöja deras hyckleri och inför andra blotta de synder som de så omsorgsfullt dolde.

Ingen överlägsenhet i rang, värdighet eller världslig vishet, ingen ställning i heligt ämbete, skall bevara människor från att offra principen, när de lämnas åt sina egna bedrägliga hjärtan. De som har betraktats som värdiga och rättfärdiga visar sig vara anförare i avfallet och föredömen i likgiltighet och i missbruket av Guds barmhärtighet. Deras ogudaktiga vandel skall han inte längre tåla, och i sin vrede handlar han med dem utan barmhärtighet.

”Det är med motvilja som Herren drar tillbaka sin närvaro från dem som har blivit välsignade med stort ljus och som har känt ordets kraft i tjänsten för andra. De var en gång hans trogna tjänare, gynnade med hans närvaro och ledning; men de avvek från honom och förde andra in i villfarelse, och därför drabbas de av det gudomliga misshagandet.” Testimonies, band 5, s. 211, 212.